

(Rozważanie teologiczne i pastoralne na II Niedzielę Wielkanocną)

Istnieją sceny w Ewangelii, które choć krótkie, zawierają niewyczerpaną głębię duchową. Jedną z nich — szczególnie świetlistą w kontekście paschalnym — jest scena apostołów zgromadzonych „przy zamkniętych drzwiach z obawy”. Nie jest to jedynie szczegół historyczny: to lustro ludzkiej duszy.

1. Scena: rodzący się Kościół sparaliżowany strachem

Fragment, który kontemplujemy, znajduje się w Ewangelia Jana (J 20,19-23). Kontekst nie mógłby być bardziej dramatyczny: Chrystus został ukrzyżowany, uczniowie są zdezorientowani i boją się, że spotka ich ten sam los.

„Wieczorem owego pierwszego dnia tygodnia, gdy drzwi były zamknięte tam, gdzie przebywali uczniowie z obawy przed Żydami, przyszedł Jezus, stanął pośrodku i rzekł do nich: ‘Pokój wam’” (J 20,19).

Zatrzymajmy się tutaj. Wyróżniają się trzy kluczowe elementy:

- **Fizyczne zamknięcie:** zamknięte drzwi.
- **Motywacja emocjonalna:** strach.
- **Pozorna nieobecność Chrystusa...** aż do momentu, gdy wchodzi.

To stan apostołów: nie utracili całkowicie wiary, ale są sparaliżowani. Nie zdradzili (jak Judasz), ale też nie działają (jak uczynią to w Pięćdziesiątnicę). Znajdują się w wierze niedojrzałej, zranionej, niepewnej.

2. Strach: rzeczywistość głęboko ludzka

Strach nie jest obcy życiu chrześcijańskiemu. Z punktu widzenia teologii jest on **namiętnością duszy**, która może pełnić funkcję pozytywną (ochrona przed niebezpieczeństwem) lub negatywną (paraliż duchowy).

W tym przypadku strach apostołów jest zrozumiały:

- Widzieli śmierć swojego Mistrza.
- Czują się obserwowani i prześladowani.
- Jeszcze nie rozumieją tajemnicy Zmartwychwstania.

Ale ten strach ma konsekwencje: **zamyka ich w sobie.**

Tutaj pojawia się fundamentalna prawda:

□ *Strach nie tylko się odczuwa; on także buduje „zamknięte drzwi” w naszym życiu.*

Jakie to drzwi dzisiaj?

- Strach przed odrzuceniem → uniemożliwia świadectwo wiary.
- Strach przed cierpieniem → oddala od Krzyża.
- Strach przed zmianą → utrzymuje nas w przeciętnym życiu duchowym.
- Strach przed radykalnym nawróceniem → sprawia, że negocjujemy z grzechem.

Ostatecznie strach prowadzi do **życia defensywnego**, a nie misyjnego.

3. Zmartwychwstały Chrystus przechodzi przez zamknięte drzwi

Najbardziej zdumiewającym szczegółem tej sceny nie jest strach... lecz to, co Chrystus wobec niego czyni.

| *„Przyszedł Jezus i stanął pośrodku nich...”*

Drzwi były zamknięte, a jednak nie powstrzymuje to Chrystusa.

Tutaj objawia się prawda teologiczna o ogromnej głębi:

□ **Nic nie może powstrzymać działania Chrystusa w duszy, nawet nasze opory.**

Ani grzech, ani strach, ani wątpliwość nie są absolutnymi przeszkodami dla Boga. Nie potrzebuje On idealnie otwartych drzwi: **wchodzi nawet w naszą kruchość.**

To ukazuje coś istotnego o Chrystusie zmartwychwstałym:

- Nie jest wspomnieniem → jest żywą obecnością.
- Nie czeka na idealne warunki → wchodzi w sam środek chaosu.
- Nie oskarża → daje pokój.

4. „Pokój wam”: pierwszy dar paschalny

Pierwsze słowa Chrystusa nie są sądem, lecz miłosierdziem:

| „Pokój wam”.

W grece: *eirēnē*. W hebrajskim: *shalom*. Nie oznacza jedynie braku konfliktu, lecz **pełnię, pojednanie i wewnętrzne odnowienie**.

Z teologicznego punktu widzenia ten pokój jest:

- **Owocem Odkupienia:** Chrystus pokonał grzech.
- **Darem Ducha Świętego:** nie jest psychologiczny, lecz nadprzyrodzony.
- **Fundamentem misji:** bez pokoju wewnętrznego nie ma ewangelizacji.

Tutaj ujawnia się kolejna prawda pastoralna:

□ *Chrystus nie usuwa najpierw problemu zewnętrznego (prześladowania), lecz wewnętrznego (strachu).*

5. Od zamkniętych uczniów do posłanych apostołów

Scena nie kończy się pocieszeniem. Prowadzi do radykalnej przemiany:

| „Jak Ojciec Mnie posłał, tak i Ja was posyłam” (J 20,21).

I tchnie na nich Ducha Świętego.

Ten gest przypomina Księgę Rodzaju: Bóg tchnący życie w Adama. Tutaj Chrystus rozpoczyna **nowe stworzenie**.

Zmiana jest całkowita:

Przed	Po
Zamknięte drzwi	Otwarte posłanie
Strach	Odwaga
Zamieszanie	Jasność
Zamknięcie	Wysłanie

To nas uczy:

□ *Prawdziwe spotkanie z Chrystusem zawsze prowadzi do misji.*

Nie istnieje autentyczne doświadczenie paschalne, które nie przemienia się w życie apostołskie.

6. Święty Tomasz: również wątpliwość ma swoje drzwi

W tej samej scenie pojawia się Święty Tomasz Apostoł, który nie był obecny na początku.

Jego reakcja jest znana:

□ *„Jeśli nie zobaczę... nie uwierzę” (J 20,25).*

Tomasz reprezentuje inną formę „zamkniętych drzwi”: **potrzebę kontroli**, trudność z zaufaniem.

Chrystus go nie odrzuca. Ukazuje się ponownie — znów przechodząc przez zamknięte drzwi — i zaprasza go, aby dotknął Jego ran.

Tutaj znajdujemy głęboką lekcję pastoralną:

□ *Chrystus nie niszczy naszych wątpliwości przemocą; On je przenika miłosierdziem.*

A Tomasz odpowiada jednym z najwznioślejszych wyznań wiary w Ewangelii:

| „Pan mój i Bóg mój” (J 20,28).

7. Aktualność: żyjemy w kulturze zamkniętych drzwi

Dziś, bardziej niż kiedykolwiek, ten fragment jest aktualny.

Żyjemy w społeczeństwie naznaczonym przez:

- niepewność (ekonomiczną, społeczną, egzystencjalną)
- relatywizm (osłabiający prawdę)
- izolację (indywidualizm, ekrany, realne odłączenie)

To wszystko rodzi kulturę strachu:

- strach przed zobowiązaniem
- strach przed prawdą
- strach przed całkowitym oddaniem siebie

I jak apostołowie, wielu chrześcijan żyje **zamkniętych**, nawet jeśli zewnętrznie wszystko wydaje się normalne.

8. Zastosowania praktyczne: otworzyć (lub pozwolić otworzyć) drzwi

1. Zidentyfikuj swoje „zamknięte drzwi”

Zrób szczerzy rachunek sumienia:

- Co mnie paraliżuje?
- Gdzie unikam zaufania Bogu?

2. Pozwól Chrystusowi wejść

Nie czekaj, aż będziesz „doskonały”. Łaska działa w słabości.

3. Szukaj pokoju, który pochodzi od Boga

Przez:

- modlitwę
- sakramenty (szczególnie spowiedź)
- adorację eucharystyczną

4. Żyj jako posłany

Wiara nie jest po to, by ją ukrywać:

- świadectwo w rodzinie
- uczciwość w pracy
- odwaga w życiu publicznym

5. Przyjmij proces

Apostołowie nie zmienili się natychmiast. Przemiana jest stopniowa, ale realna.

9. Klucz duchowy: Chrystus zawsze jest „pośrodku”

Tekst mówi, że Jezus „stanął pośrodku nich”.

To nie jest przypadek. Teologicznie oznacza:

□ Chrystus chce być centrum.

- centrum wspólnoty
- centrum serca
- centrum życia

Gdy zajmuje to miejsce, drzwi przestają być więzieniem... i stają się **progiem misji**.

Zakończenie: od strachu do misji

Zamknięte drzwi nie są końcem historii. Są punktem wyjścia Paschy w każdej duszy.

Chrystus nadal wchodzi dziś:

- w zranione serca
- w sparaliżowane życia
- w historie naznaczone strachem

I nadal mówi:

▮ *„Pokój wam”.*

Pytanie nie brzmi, czy może wejść...

▯ Pytanie brzmi, czy jesteśmy gotowi dać się przemienić.

Bo gdy Chrystus wchodzi, nic nie pozostaje takie samo.

Drzwi się otwierają.

Strach się cofa.

A uczeń... staje się apostołem.